

PROP DE VOSALTRES

L'Advent de sant Josep

Entre els personatges de l'Advent hi ha un que, malgrat la importància que té, sempre queda en un segon pla. El seu silenci i la seua discreció fan que no reparem molt en ell. No obstant això, la delicada missió que Déu havia pensat per a ell és fonamental per entendre l'entrada del Fill de Déu en el nostre món. Ens referim a sant Josep, qui en els relats de la concepció i del naixement de Jesús de l'evangeli de sant Mateu, sí que ocupa un lloc destacat, com escoltem en el text evangèlic del quart diumenge d'Advent d'enguany. En aquesta breu reflexió vull invitar-vos a què ens preguntem com va viure l'espòs de Maria el temps de l'espera.

Josep tenia un projecte per a la seua vida. Ell i Maria estaven promesos (Mt 1,18). Havien decidit contraure matrimoni i tenien un compromís formal i públic. Aquest projecte es realitzarà. De fet, Josep «la prengué a casa com esposa» (Mt 1,24). Però segurament les coses no van succeir com ell imaginava: «abans de viure junts, es trobà que esperava un fill per obra de l'Esperit Sant» (Mt 1,18). Podem imaginar la perplexitat de Josep al conèixer l'estat de Maria. Coneixent la rectitud de Maria, no es pot pensar que Josep haguera dubtat mai d'ella. Per això, els seus sentiments davant d'aquest fet serien d'un gran desconcert. Les seues il·lusions i projectes s'havien enfonsat, per això «es proposava de desfer en secret l'acord matrimonial» (Mt 1,19). Per a Josep, l'Advent no va ser un temps en què un espera amb il·lusió la realització de les seues esperances i projectes, sinó que va començar amb un desconcert i amb

una situació de fosc total en la seua vida. No podia entendre res del que havia passat.

A partir d'aquí tot s'ha de refer, però no segons les pròpies idees, sinó segons la voluntat de Déu. I ací es mostra la grandesa de Josep qui, com a home just que és (Mt 1,19), està obert a conformar la seua vida amb la voluntat de Déu i a sotmetre's als seus designis. La seua justícia es manifesta en la grandesa de la seua fe. L'afirmació del profeta Habacuc quan diu que «el just per la seua fe viurà» (Hab 2,4), que Pau reprèn en la *Carta als Romans* (Rm 1,17), es realitza d'una manera exemplar en l'espòs de Maria. Josep és un home just perquè és un home de fe autèntica.

La veritat d'eixa fe es manifesta en la reacció a l'anunci de l'àngel que li diu que el fill de Maria ha estat concebut «per obra de l'Esperit Sant» (Mt 1,20), i en el que li demana que no tinga por d'acollir a Maria: es va fiar d'una paraula tan sorprenent i humanament increïble, i va complir «el que l'àngel del Senyor li havia manat» (Mt 1,24). La justícia de Josep és confiança i obediència a la paraula de Déu.

Moltes vegades tenim la temptació de viure el Nadal com si aquest ens traslladara a un món de somnis, o com si Déu hagués de vindre al món a realitzar els nostres desitjos. L'Advent i la festa del Naixement del Senyor que celebrarem diumenge que ve no són perquè ens escapem durant uns dies de les dificultats de la vida, sinó perquè les afrontem des de la confiança en Déu i des de l'obediència a la seua voluntat.

Bon Nadal a tots.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Saber discernir les circumstàncies de cada decisió

En el capítol 8 de l'exhortació *Amoris Laetitia*, el papa Francesc dóna orientacions sobre el tracte a les parelles en «situació irregular», que poden fer llum sobre l'actitud de tota l'Església, i de nosaltres, respecte al món complex que vivim. El Papa insisteix: l'actitud bàsica d'acolliment i d'integració ha de portar a un acurat discerniment de la situació real de cada persona i de cada grup. Acollir i estimar aquest món és mirar amb simpatia la gent d'avui amb tots els corrents que influeixen en la seva manera de ser i de viure.

Cal encara fer un nou pas que també el Papa subratlla. A l'hora de tractar a una persona o a un grup concret, cal estar atent a la realitat única

i irreplicable de cada «altre». L'actitud de discerniment ha de portar a una mirada oberta a les circumstàncies de cada persona i de cadascun dels seus actes. *Amoris Laetitia* insisteix molt en la necessitat d'entendre que una persona no actua mai de manera absolutament neta i lliure, més enllà de tota influència. «L'Església posseeix una sòlida reflexió a propòsit dels condicionaments i circumstàncies atenuants d'una acció» (AL 301). I cita el *Catecisme de l'Església catòlica*: «La imputabilitat i la responsabilitat d'una acció poden quedar disminuïdes i àdhuc suprimides a causa de la ignorància, la inadvertència, el temor, els hàbits, els afectes desordenats i altres factors psíquics i socials» (CEC 1735 citat a AL 302). El

Papa valora i respecta de tal manera aquesta riquesa i ambigüïtat de les nostres accions, que fa una afirmació fins i tot sorprenent: «Per això, ja no és possible dir que tots els qui es troben en alguna situació anomenada "irregular" viuen en una situació de pecat mortal, privats de la gràcia santificant» (AL 301).

Parla de les parelles, però sens dubte, aquesta mirada comprensiva portada per un amor sincer a tothom, que vol respectar adequadament el misteri que és cada persona i les seves decisions, és una lliçó per a tots en la manera d'obrir-nos a la nostra gent i al nostre món.

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRAS DE VIDA

El Adviento de san José

Entre los personajes del Adviento hay uno que, a pesar de la importancia que tiene, siempre queda en un segundo plano. Su silencio y su discreción hacen que no reparamos mucho en él. Sin embargo, la delicada misión que Dios había pensado para él es fundamental para entender la entrada del Hijo de Dios en nuestro mundo. Nos referimos a san José, quien en los relatos de la concepción y del nacimiento de Jesús del evangelio de san Mateo, sí que ocupa un puesto destacado, como escuchamos en el texto evangélico del cuarto domingo de Adviento de este año. En esta breve reflexión quiero invitaros a que nos preguntemos cómo vivió el esposo de María el tiempo de la espera.

José tenía un proyecto para su vida. Él y María estaban prometidos (Mt 1,18). Habían decidido contraer matrimonio y tenían un compromiso formal y público. Este proyecto se realizará. De hecho, José «acogió a su mujer» (Mt 1,24). Pero seguramente las cosas no sucedieron como él imaginaba: «antes de vivir juntos, resultó que ella esperaba un hijo por obra del Espíritu Santo» (Mt 1,18). Podemos imaginar la perplejidad de José al conocer el estado de María. Conociendo la rectitud de María, no cabe pensar que José hubiera dudado nunca de ella. Por ello, sus sentimientos ante este hecho serían de un gran desconcierto. Sus ilusiones y proyectos se habían derrumbado, por lo que «decidió repudiarla en secreto» (Mt 1,19). Para José el Adviento no fue un tiempo en el que uno espera con ilusión la realización de sus esperanzas y de sus proyectos, sino que comenzó con un desconcierto y con una situación de oscuridad total en su vida. No podía entender nada de lo que había pasado.

A partir de aquí todo se tiene que rehacer, pero no según las propias ideas, sino según la voluntad de Dios. Y aquí se muestra la grandeza de José quien, como hombre «justo» que es (Mt 1,19), está abierto a conformar su vida con la voluntad de Dios y a someterse a sus designios. Su justicia se manifiesta en la grandeza de su fe. La afirmación del profeta Habacuc cuando dice que «el justo por su fe vivirá» (Hab 2,4), que Pablo retoma en la *Carta a los Romanos* (Rm 1,17), se realiza de un modo ejemplar en el esposo de María. José es un hombre justo porque es un hombre de fe auténtica.

La verdad de esa fe se manifiesta en la reacción al anuncio del ángel que le dice que el hijo de María «viene del Espíritu Santo» (Mt 1,20), y en el que le pide que no tenga miedo de acoger a María: se fió de una palabra tan sorprendente y humanamente increíble, e «hizo lo que le había mandado el ángel del Señor» (Mt 1,24). La justicia de José es confianza y obediencia a la palabra de Dios.

Muchas veces tenemos la tentación de vivir la Navidad como si ésta nos trasladara a un mundo de sueños, o como si Dios tuviera que venir al mundo a realizar nuestros deseos. El Adviento y la fiesta del Nacimiento del Señor que celebraremos el próximo domingo no son para que nos escapemos durante unos días de las dificultades de la vida, sino para que las afrontemos desde la confianza en Dios y desde la obediencia a su voluntad.

Feliz Navidad a todos.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Confirmación en Benicarló

El sábado, a la hora del Ángelus, disfrutamos de la liturgia de la Confirmación presidida por el Sr. Obispo de la diócesis de Tortosa, D. Enrique Benavent. Más de 60 chavales alegros por la presencia del Espíritu Santo y la invitación libre y generosa a que formen parte desde ahora de los proyectos de cada una de sus vidas. El Sr. Obispo iba desgranando pensamientos que bien pueden conformar actitudes valiosas en la vida de estos esforzados jóvenes: «Que luchéis por mantener la alegría de la gracia de ser hijos de Dios»; «que viváis su presencia en vuestros corazones para ir presentando proyectos cristianos en vuestra vida»; «que Jesús jamás te abandonará, pase lo que pase, siempre pendiente de tus labios y pensamientos que pidan ayuda»; «que se note que eres cristiano en todos los planes que realices en tu vida»;

«que améis a quienes os rodean, que de tu boca fluyan palabras de amor, acciones de generosidad»; «que encierres en siete llaves cuando van a brotar palabras que hieren la convivencia»; «que te vean alegre por estar luchando para conformar tu vida con la de Jesús»; «que no tengas miedo de caerte, o de seguir otro camino a su exigente llamada... y que cuando tú le vuelvas la espalda, escribe en tu corazón que Jesús jamás te olvidará y está siempre ansioso de que vuelvas tu rostro y se cruce su mirada con la tuya, en los bellos sacramentos de la Confesión y de la Eucaristía, que es tierna, maravillosa, misericordiosa y, no lo olvides, exigente amorosamente. A su lado se está muy bien. Ni un cabello de tu cabeza perecerá sin que Él lo sepa. Y ahí queda este reto: con tu perseverancia salvarás tu alma, que es lo que verdaderamente importa».

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

Visitar els malalts i els qui estan a la presó

Amb aquestes obres de misericòrdia el Senyor ens convida a un gest de gran humanitat: compartir. El qui està malalt sovint se sent sol. Una visita pot fer que la persona malalta se senti menys sola i una mica de companyia és una medicina immillorable! Un somriure, una carícia, una encaixada de mans són gestos senzills, però molt importants per a qui se sent abandonat a si mateix. Quantes persones es dediquen a visitar els malalts als hospitals o a casa seva! És una obra de voluntariat impagable. Els hospitals són veritables «catedrals del dolor», on, però, es fa

evident també la força de la caritat que dóna suport i manifesta compassió.

Visitar les persones empresonades és una obra de misericòrdia que sobretot avui assumeix un valor particular per les diverses formes de justicialisme a què ens veiem sotmesos. Que ningú no assenyali amb el dit ningú. Siguem tots instruments de misericòrdia, amb actituds de compartir i de respecte. Penso sovint en els empresonats... hi penso sovint, els porto en el cor. Em pregunto què els ha portat a delinquir i com han pogut cedir a les diferents formes de mal. Això no

obstant, junt amb aquest pensament sento que tots necessiten proximitat i tendresa, perquè la misericòrdia de Déu fa meravelles.

Aquestes obres de misericòrdia són antigues i tanmateix sempre actuals. No caiguem en la indiferència, siguem instruments de la misericòrdia de Déu. Això ens farà més bé a nosaltres que als altres, perquè la misericòrdia passa a través d'un gest, d'una paraula, d'una visita, i aquesta misericòrdia és un acte per tornar joia i dignitat a qui l'ha perduda.

(Dimecres, 9 de novembre de 2016.)

Primera trobada Alpha d'adolescents de la parròquia de Sant Miquel de la Cava

El dissabte 12 de novembre, una trentena d'adolescents de Confirmació, juntament amb els seus catequistes, vam realitzar a la casa d'Espiritualitat «Sant Enric d'Ossó» de Jesús (Tortosa), la primera trobada Alpha. Pel matí, vam veure i dialogar els vídeos proposats i vam realitzar diferents jocs de confiança i de lleure. Per la tarda, vam tenir testimonis de diferents persones que viuen la fe i com es deixen trans-

formar per la força de l'Esperit Sant. Abans de berenar, vam visitar les Carmelites Descalces de Jesús com a testimoni de consagració a la vida contemplativa i vam acabar amb la meravellosa experiència de la pregària davant el Senyor, demanant que l'Esperit del Senyor transformi el cor dels nostres joves i els ajudi a viure la fe. Va ser una gran experiència a més d'un dia de convivència.

Mn. Joan Guerola

Cloenda diocesana de l'Any Jubilar de la Misericòrdia

El diumenge 13 de novembre se celebrà, a les 17.30 h a la Catedral, la cloenda diocesana de l'Any Jubilar de la Misericòrdia. Des de l'obertura d'aquest Jubileu que a la diòcesi fou el 13 de desembre, en què molts diocesans ens aplegarem a l'absis de la Catedral presidits pel Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent, fins a la cloenda, ¡quantes gràcies rebudes del Senyor al llarg d'aquest Any Sant centrat en la misericòrdia! i, amb l'alegria de redescobrir la misericòrdia de Déu envers els homes i dones del nostre món.

La participació d'una bona part del presbiteri diocesà, diaques i seminaristes, presidits pel Sr. Bisbe, la nau central plena de gom a gom de fidels procedents dels arxiprestats de la diòcesi, la bellesa de la Catedral amb la nova il·luminació, tot va contribuir a que la celebració fos molt solemne i reeixida. S'inicià amb la monició d'entrada del Sr. Vicari General.

El Sr. Bisbe en l'homilia ens digué que aquesta Eucaristia ha de ser una acció de gràcies al Senyor pel que ha suposat la celebració de l'Any Jubilar. Sabem que la gràcia fructificarà, però hem de preguntar-nos: Al llarg d'aquest any ens hem retrobat amb el Senyor? El nostre cor s'ha convertit d'un cor de pedra en un de carn? Ens ha portat l'Any Jubilar a donar una nova orientació en la nostra vida cristiana? Si ha estat així, donem gràcies a Déu.

La col·lecta fou destinada per a la Jornada de Germanor. Aquest any ens ha d'ajudar a descobrir en la nostra Església diocesana que tots som servidors de la misericòrdia de Déu.

Abans de cantar el *Magnificat* a la Mare de Déu, ens digué el Sr. Bisbe: «Amb joia donem gràcies a Déu perquè en aquest Any de Gràcia ens ha beneït. Ara expressarem la nostra joia cantant el *Magnificat* a la nos-

tra Mare. El signe que queda com a record en aquest Any Jubilar són les obres de misericòrdia, practicades amb la senzillesa i humilitat que es viu a la nostra diòcesi.»

Aquest any celebren les religioses de Sant Vicenç de Paül els vint anys de la fundació de la Casa d'Acollida i per aquest motiu s'ha publicat el llibre *La Casa d'Acollida de Tortosa. 20 anys*.

Tot seguit, el Sr. Bisbe lliurà a les germanes un d'aquests llibres amb la dedicatòria del papa Francesc: «*A las Hijas de la Caridad de la Casa de Acogida de Tortosa, con mi gratitud y mi bendición. Y para que no se olviden de rezar por mí*». Francisco, 9-9-2016. Juntament amb el llibre els lliurà també un quadre amb la foto del papa Francesc, la foto del llibre i la fotocòpia de la dedicatòria del Papa. Una altra de les germanes donà les gràcies en nom de la comunitat.

Maria Joana Querol

AGENDA

► **Dilluns 19**, Marçà, Visita Pastoral.

Església de Santa Maria de Marçà

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

19. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 4a setmana) [Jt 13,2-7.24-25a / Sl 70 / Lc 1,5-25]. Sant Anastasi I, papa (399-401) i mr.; sant Nemesi, mr.; beat Urbà V, papa (occità, 1362-1370); santa Fausta, mare de família, mr.; santa Eva, mare dels humans.

20. ■ Dimarts [Is 7,10-14 / Sl 23 / Lc 1,26-38]. Sant Benjamí, patriarca; sant Domènec (Domingo) de Silos, abat benedictí; sant Macari, prev. i mr.

21. ■ Dimecres [Ct 2,8-14 (o bé: So 3,14-18a) / Sl 32 / Lc 1,39-45].

Sant Pere Canisi (1521-1597), prev. jesuïta i doctor de l'Església, nat a Nimega; sant Severí, bisbe i mr.; sant Glicerí, prev. i mr.; sant Temístocles, mr.

22. ■ Dijous [1S 1,24-28 / Sl 1S 2,1-8 / Lc 1,46-56]. Santa Francesca-Xaviera Cabrini, vg., fund., patrona dels emigrants; sant Zenó o Zenon, mr.; santa Helena, vg. clarrissa.

23. ■ Divendres [Ml 3,1-4;4,5-6 / Sl 24 / Lc 1,57-66]. Sant Joan de Kety (1390-1473), prev. de Cracòvia; sant Sèrvul el Paralític.

24. ■ Dissabte [2S 7,1-5.8b-12.14a.16 / Sl 88 / Lc 1,67-79]. Sant Delfí, bisbe; santa Adela, abadesa; santa Irmina, vg., princesa.

25. □ Diumenge vinent, Nadal de Nostre Senyor Jesucrist, a Betlem de Judà (litúrgia de les hores: de la Solemnitat). [Nit: Is 9,1-3.5-6 / Sl 95 / Tt 2,11-14 / Lc 2,1-14. Alba: Is 62,11-12 / Sl 96 / Tt 3,4-7 / Lc 2,15-20. Dia: Is 52,7-10 / Sl 97 / He 1,1-6 / Jo 1,1-18 (o bé, més breu: 1,1-5.9-14)]. Mare de Déu de Betlem o del Pessebre; santa Anastàsia, mr. (s. iv).

Diurnenge IV d'Advent

COMENTARI

La noia tindrà un fill i li posarà Emmanuel

El somni de Sant Josep (1773), d'Anton Raphael Mengs

Acaz ha rebut d'Isaïes la crida a *no deixar-se intimidar* pels qui volen destronar-lo com a rei de Judà. Ha de tenir fe en el Senyor! Per això és convidat a *demanar un senyal* que confirmi l'origen diví de la crida.

Acaz respon: «No en vull demanar cap!»

Paraules boniques que amaguen la realitat: ja té decidit actuar al marge de Déu.

Però el Senyor pren la iniciativa amb un senyal: la noia tindrà un fill i li posarà Emmanuel.

L'autèntic «senyal» definitiu de què Déu és amb nosaltres serà quan la Verge de Natzaret ens donarà el Déu-fet-home-com-nosaltres.

El «senyal» diví del Nadal reclama (com tot senyal) veure'l, entendre'l i fer-ne cas.

Pau, destinat a anunciar la Bona Nova de Déu, confessa que ser apòstol missioner del seu Nom a tots els pobles és un *do* que es fonamenta en el saber-se escollit per anunciar l'Evangelí de Déu que té en el seu Fill Jesucrist, el seu revelador i contingut.

«Evangelí» que és *poder de Déu per a salvar els qui creuen* (Rm 1,16) si, a més de predicat de paraula, és testimoni amb els fets.

Josep protagonitza la resposta modèlica a Déu, a l'inrevés d'Acáz. El «senyal» diví que rep és dramàtic: *Abans de viure junts, Maria es trobà que esperava un fill per obra de l'Esperit Sant.*

Josep sap que no ha tingut part en la concepció del fill que espera la seva esposa. La llei jueva (Dt 22,20s) preveia que, si Josep declara això, Maria seria *apedregada* per adúltera.

Mentre Josep, *home bo*, hi pensava, un àngel del Senyor li digué: «No tinguis por»; com li havia dit l'àngel Gabriel a Maria (Lc 1,26s). Llavors Josep es despertà i, complint el que l'àngel del Senyor li havia manat, la prengué a casa com a esposa.

«Despertar-nos» prenent consciència del designi de Déu sobre nosaltres i *complir el que el Senyor ens mana* és la manera de preparar-nos per al Nadal.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 7,10-14)

En aquells dies, el Senyor digué a Acáz: «Demana al Senyor, el teu Déu, un senyal prodigiós, tan avall com vulguis, a les profunditats del país dels morts, o tan amunt com vulguis, dalt al cel.» Acáz respongué: «No en vull demanar cap; no vull temptar el Senyor.» Llavors digué Isaïes: «Escolteu, doncs, casa de David: No en teniu prou de fer-vos pesats als homes que fins us feu pesats al meu Déu? Per això el Senyor mateix us donarà un senyal: La noia tindrà un fill i li posarà Emmanuel.»

▶ Salm responsorial (23)

R. *Ha d'entrar el Senyor, el rei de la glòria.*

És del Senyor la terra i tot el que s'hi mou, / el món i tots els qui l'habiten. / Li ha posat els fonaments dins els mars, / i les bases, a les fonts dels rius. R.

Qui pot pujar a la muntanya del Senyor? / Qui pot estar-se al recinte sagrat? / El qui té el cor sincer i les mans sense culpa, / que no confia en els déus falsos. R.

Rebrà benediccions del Senyor, / rebrà els favors del Déu que salva. / Aquests són els qui vénen a buscar-vos, Senyor, / per veure-us de cara, Déu de Jacob. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 1,1-7)

Pau, servent de Jesucrist, cridat a ser apòstol, destinat a anunciar la bona nova de Déu, que ell ja havia promès pels seus profetes en les escriptures santes. Aquesta bona nova es refereix al seu Fill Jesucrist, Senyor nostre, el qual, pel seu llinatge humà, nasqué de David, però per l'esperit que santifica va ser constituït Fill poderós de Déu des que va ressuscitar d'entre els morts. Per ell he rebut el do de ser apòstol, missioner del seu nom a gent de tots els pobles, perquè siguin obedients a la fe. Entre aquests hi sou vosaltres, que Jesucrist ha cridat. Als cristians de Roma, estimats de Déu, cridats a ser-li consagrats, us desitjo la gràcia i la pau de Déu, Pare nostre, i de Jesucrist, el Senyor.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Mateu (Mt 1,18-24)

Jesús, el Messies, vingué al món d'aquesta manera: Maria, la seva mare, promesa amb Josep, abans de viure junts es trobà que esperava un fill per obra de l'Esperit Sant. Josep, el seu espòs, que era un home bo, no volent fer-ho saber públicament, es proposava de desfer en secret l'acord matrimonial. Mentre ell hi pensava, se li aparegué en somni un àngel del Senyor que li digué: «Josep, fill de David, no tinguis por de prendre a casa teva Maria com a esposa. És cert que ella ha concebut per obra de l'Esperit Sant; ha de tenir un fill i li has de posar el nom de Jesús, perquè ell salvarà dels pecats el seu poble.» Tot això va succeir perquè es complís el que el Senyor havia anunciat pel profeta: «La verge tindrà un fill, i li posaran Emmanuel», que vol dir Déu és amb nosaltres. Josep es despertà i, complint el que l'àngel del Senyor li havia manat, la prengué a casa com a esposa.

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 7,10-14)

En aquellos días, el Señor habló a Acáz: «Pide una señal al Señor, tu Dios: en lo hondo del abismo o en lo alto del cielo». Respondió Acáz: «No la pido, no quiero tentar al Señor.»

Entonces dijo Dios: «Escucha, casa de David: ¿No os basta cansar a los hombres, que cansáis incluso a mi Dios? Pues el Señor, por su cuenta, os dará una señal: mirad: la virgen está encinta y da a luz un hijo, y le pondrá por nombre Emmanuel, que significa «Dios-con-nosotros».»

▶ Salmo responsorial (23)

R. *Va a entrar el Señor, él es el Rey de la gloria.*

Del Señor es la tierra y cuanto la llena, / el orbe y todos sus habitantes: / él la fundó sobre los mares, / él la afianzó sobre los ríos. R.

¿Quién puede subir al monte del Señor? / ¿Quién puede estar en el recinto sacro? / El hombre de manos inocentes / y puro corazón, / que no confia en los ídolos. R.

Ése recibirá la bendición del Señor, / le hará justicia el Dios de salvación. / Éste es el grupo que busca al Señor, / que viene a tu presencia, Dios de Jacob. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los romanos (Rm 1,1-7)

Pablo, siervo de Cristo Jesús, llamado a ser apóstol, escogido para anunciar el Evangelio de Dios. Este Evangelio, prometido ya por sus profetas en las Escrituras Santas, se refiere a su Hijo, nacido, según la carne, de la estirpe de David; constituido, según el Espíritu Santo, Hijo de Dios, con pleno poder por su resurrección de la muerte: Jesucristo, nuestro Señor.

Por él hemos recibido este don y esta misión: hacer que todos los gentiles respondan a la fe, para gloria de su nombre. Entre ellos estáis también vosotros, llamados por Cristo Jesús. A todos los de Roma, a quienes Dios ama y ha llamado a formar parte de los santos, os deseo la gracia y la paz de Dios, nuestro Padre, y del Señor Jesucristo.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 1,18-24)

El nacimiento de Jesucristo fue de esta manera: María, su madre, estaba desposada con José y, antes de vivir juntos, resultó que ella esperaba un hijo por obra del Espíritu Santo. José, su esposo, que era justo y no quería denunciarla, decidió repudiarla en secreto. Pero, apenas había tomado esta resolución, se le apareció en sueños un ángel del Señor que le dijo: «José, hijo de David, no tengas reparo en llevar a María, tu mujer, porque la criatura que hay en ella viene del Espíritu Santo. Dará a luz un hijo, y tú le pondrás por nombre Jesús, porque él salvará a su pueblo de los pecados». Todo esto sucedió para que se cumpliera lo que había dicho el Señor por el Profeta: «Mirad: la Virgen concebirá y dará a luz un hijo y le pondrá por nombre Emmanuel, que significa «Dios-con-nosotros»». Cuando José se despertó, hizo lo que le había mandado el ángel del Señor y se llevó a casa a su mujer.